

Arrest

nr. 192 830 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalische vrouw te zijn van de Hawiye-clan. U werd geboren in Mogadishu en groeide op in de wijk Wadajir. Op 1 mei 2010 huwde u voor de eerste keer. Uw echtgenoot heette M. en was sinds 2009 werkzaam bij de politie in Mogadishu. Op 30 juni 2014 werd uw echtgenoot vermoord bij een aanval op uw huis. Een maand voor de dood van uw man begon u te werken voor de vuilophalingsdienst in Mogadishu. Na de dood van uw man hield u daar twee maanden mee op en erna bent u opnieuw begonnen met werken. U bent uit Somalië gevlucht omdat u na de dood van uw man problemen kreeg met een man van uw buurt, D., en ook met uw ex-schoonfamilie, de familie van uw overleden echtgenoot. D. wilde met u huwen.

Deze man was sinds eind 2013 lid van Al Shabaab en was ook verantwoordelijk voor de moord op uw man. Hij belde u na de dood van uw man op met de vraag of u met hem wilde trouwen. U ging

hiermee naar uw vader en vertelde dat D. met u wilde trouwen. Op dat moment was ook uw schoonzus, de zus van uw overleden echtgenoot aanwezig in het ouderlijke huis. Zij vernam dat deze D. u wilde huwen en interpreteerde dat als zijnde uw wens om met deze man te huwen. Toen uw ex-schoonfamilie dit vernam beschuldigden zij u van de moord op uw man, want zij veronderstelden dat u uw man vermoordde om een huwelijk met D. mogelijk te kunnen maken.

Zo ontstond er een conflict tussen uw familie en uw ex-schoonfamilie. Uw grootvader probeerde hierin te bemiddelen maar werd getroffen door kogels. Hij moest vervolgens drie maanden in het ziekenhuis blijven. Hij overleed uiteindelijk in het ziekenhuis.

Na zijn dood stelde uw oom voor dat u zou huwen met zijn zoon, Ali Ahmed, zodat de schoonfamilie zou beseffen dat u geen plannen had om te trouwen met D. U trouwde met hem op 3 februari 2015 en u heeft nu nog steeds contact met hem. U leefde een tijd ondergedoken en toen u op een bepaald moment probeerde om uw kinderen te bezoeken samen met een vriendin werden jullie beschoten, waarbij uw vriendin werd geraakt.

Uw vader besliste toen dat u moest vluchten uit Somalië, en regelde uw vlucht naar België. Op 10 mei 2015 vertrok u uit uw land en op 25 mei 2015 kwam u aan in België. Op 26 mei 2015 vroeg u asiel aan. Uw kinderen verblijven momenteel bij uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Vooreerst valt op dat uw verklaringen over uw vluchtmotieven zoals u vermeldde in de vragenlijst van het CGVS die u werd afgenomen op de Dienst Vreemdelingen Zaken (verder DVZ) d.d. 9 september 2015 heel sterk afwijken van uw verklaringen voor het CGVS d.d. 9 februari 2017. U haalde op de DVZ immers helemaal andere vluchtmotieven aan. Zo zegt u op de DVZ dat uw man politieagent was en dat hij werd vermoord door Al Shabaab, en verder zegt u dat u problemen kreeg met Al Shabaab omwille van uw werk voor de vuilophalingsdienst van Mogadishu (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Op de DVZ heeft u het op geen enkel moment over een zekere D., die u onder druk zette om met hem te huwen, noch over problemen die u zou gehad hebben met uw ex-schoonfamilie. Voor het CGVS echter verklaart u te vrezen voor D., een man die u wilde huwen, en voor uw exschoonfamilie, die u beschuldigde van de moord op uw eerste man, omwille van uw vermeende huwelijksplannen met D.. Wanneer u met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd zegt u dat u het kort moest houden op de DVZ waardoor u niet alles kon vertellen (CGVS, p. 8). Dit kan echter geen enkele verklaring bieden voor het feit dat u op de DVZ iets anders vertelt dan op het CGVS over de redenen van uw vlucht. Dat u andere vluchtmotieven opgeeft op het CGVS dan op de DVZ ondermijnt al van bij aanvang uw geloofwaardigheid.

Verder kan er ook geen geloof gehecht worden aan de werkzaamheden van uw man als politieagent.

U weet namelijk bijzonder weinig te vertellen over zijn werk. Gevraagd welke rang hij had kon u enkel zeggen niet hoog en niet laag, u wist dit verder niet te specificeren (CGVS, p. 9). U weet evenmin wat zijn dagdagelijkse bezigheden waren als politieagent (CGVS, p. 9). U weet ook niet wie zijn baas was (CGVS, p. 13). Dat u zo weinig weet te vertellen over het werk van uw man leidt tot twijfel over het profiel van uw man. Dit ondermijnt al van bij aanvang uw asielrelaas gezien dit verbonden is met de activiteiten van uw man.

Verder bent u ook inconsequent over de redenen waarom uw man vermoord werd. Zo luidt uw eerste verklaring: "In het begin wist ik dat niet tot deze man mij contacteerde en zei dat mijn man een afvallige was. Ik ga ervan uit omdat hij politieagent was hebben ze hem vermoord." (CGVS, p. 8). Wanneer u echter nogmaals wordt gevraagd waarom uw man werd vermoord zegt u iets anders. U zegt : "Deze man die me belde zei dat mijn man een murtid was hij moest in ieder geval uit mijn leven nu dat mijn man de murtid vermoord werd kon hij mij terug hebben"(CGVS,p. 9).

Later antwoord u op de zelfde vraag met: "Dat is wat hij mij verteld heeft hij wilde mijn man uit de weg ruimen om mij terug te krijgen eerst wist ik het zelf ook niet" (CGVS, p. 14). Eerst zegt u dat uw

man werd vermoord omdat hij politieagent was, erna zegt u dat uw man werd vermoord omdat D. met u wilde trouwen. Dat u niet eenduidig kunt zijn over waarom uw man werd vermoord ondermijnt uw asielrelaas nog verder.

Ook over uw vervolger, D. weet u bijzonder weinig te vertellen. U kende hem nochtans al lang en hij was afkomstig uit uw wijk (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt alles te vertellen wat u weet over D. zegt u enkel: "Een jonge man bij ons in de wijk voorheen had hij niet zo veel te doen en voetbalde hij graag. Op straat sprak hij me aan en zei dat hij me nodig had." (CGVS, p. 12). Gevraagd of u nog iets over hem wist antwoordt u "Zijn familie waren burens bij ons" (CGVS, p. 12). U geeft vervolgens aan dat u verder niets meer over hem kunt zeggen. Dat u slechts in dergelijke algemene en korte bewoordingen over uw vervolger kunt spreken strekt tot verwondering. U kende hem uw gehele leven, hij was van uw wijk, en hij vermoordde later uw man, en jaagde u uw land uit.

Waarom hij u en uw man ineens begon lastig te vallen is u ook een raadsel. Het enige wat u daarover kunt bedenken als antwoord is dat hij lid werd van Al Shabaab (CGVS, p. 10). Verder kunt u geen enkele reden geven waarom D. in 2014 ineens begon met u en uw man lastig te vallen, zonder enige vorm van waarschuwing uw man te vermoordde en u enkele maanden later ten huwelijk te vroeg. U zegt wel dat hij u altijd al zag zitten, maar dat kan moeilijk als volledige verklaring worden aangenomen voor het feit dat D. pas in 2014 zomaar ineens, uw gezin begint lastig te vallen. U denkt dat D. zich eind 2013 bij Al Shabaab aansloot maar met zekerheid wist u het niet (CGVS, p. 8). Dit is zeer vreemd want de aansluiting van D. bij Al Shabaab is cruciaal geweest voor uw leven en dat van uw man. dat is het moment waarop al uw problemen begonnen want ervoor viel hij u naar eigen zeggen niet lastig (CGVS, p. 8). Uw man was al sinds 2009 bij de politie, en u huwde met uw man in 2010, maar pas in 2014 begon D. u lastig te vallen, naar uw woorden omdat hij toen lid werd van Al Shabaab. Verder blijkt ook dat u bijzonder weinig kennis heeft van de aanwezigheid en de activiteiten van Al Shabaab in uw buurt. Zo weet u niet of er nog iemand van Al Shabaab in uw buurt leeft behalve D. (CGVS, p. 13). Men mag verwachten, als uw man politieagent zou geweest zijn en uw vervolger een Al Shabaab lid, dat u meer weet over de aanwezigheid van Al Shabaab in uw wijk.

Verder weet u ook niet of D. nog steeds op zoek is naar u. Sinds u onderzoek heeft u niets meer van hem gehoord en hij zou daar ook niet meer wonen. Dat u het land zou zijn ontvlucht voor een man die nu helemaal niets meer van zich laat horen is onaannemelijk. U heeft na uw vertrek ook niets meer over uw schoonfamilie vernomen (CGVS, p. 16)

Door het feit dat u het profiel van uw man niet geloofwaardig kunt maken noch de problemen met D., komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met uw schoonfamilie ook op de helling te staan.

Los van het feit dat aan deze problemen al weinig geloof kan worden gehecht dienen de volgende elementen te worden aangestipt die uw verhaal over uw ex-schoonfamilie nog verder ondermijnen maken.

Zo kunt u niet verklaren waarom u ex-schoonfamilie zou denken dat u uw man zou vermoord hebben om met D. te trouwen (CGVS, p. 11). Het enige wat u daarvan kunt zeggen is dat ze u niet graag hadden (CGVS, p. 11) en dat uw schoonzus het misschien allemaal verkeerd had begrepen (CGVS, p. 11). Een meer omstandige uitleg kunt u niet geven.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen.

Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de

veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn

niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Artikel van "HLN", dd. 11 december 2016"; "Artikel van "HLN", dd. 2 januari 2017"; "Artikel "De Standaard" dd. 2 januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 25 januari 2017"; "Artikel "Al Jazeera", Januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 19 februari 2017"; "Artikel "Al Jazeera" 20 februari 2017"; "Artikel "The Guardian" dd. 25 januari 2017"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016".

Bij een aanvullende nota van 7 juni 2017 voegt verzoekster een badge als "bewijs dat haar echtgenoot destijds bij de politie werkte".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 april 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder opwerpt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen verzoeksters verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, voert het verzoekschrift aan dat verzoekster haar asielaanvraag indiende in volle vluchtelingencrisis in 2015. Verzoekster geeft aan dat zij haar verhaal begon te vertellen over de moord op haar echtgenoot door Al Shabaab, maar telkens onderbroken werd dat zij het zeer kort moest houden en dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alles te vertellen. Verzoekster stelt dat zij dan ook niet verder is ingegaan op haar problemen met D., nu deze verband hielden met Al Shabaab. Verzoekster stelt dat het enige dat haar verweten kan worden, is dat zij haar problemen niet goed samengevat heeft.

Aangaande de vaststelling dat verweerder geen geloof hecht aan de werkzaamheden van verzoeksters echtgenoot, noch dat hij om deze reden vermoord werd, stelt verzoekster dat zij als vrouw dergelijke vragen niet stelde aan haar echtgenoot en enkel weet dat hij als politieman werkte. Verzoekster weet derhalve niet wat zijn rang is, noch wat zijn werk inhoudt.

Verzoekster is van oordeel dat haar verklaringen omtrent de reden van de moord op haar man helemaal niet inconsistent zijn. Zij verduidelijkt dat D., die lid was van Al Shabaab, haar echtgenoot om twee redenen wilde vermoorden: een ongelovige uitschakelen, alsook hem uit de weg ruimen zodat hij zou kunnen huwen met verzoekster.

Verzoekster kan slechts weinig informatie geven over D. omdat, hoewel zij in dezelfde buurt wonen, zij niet zo dichte vrienden waren en mannen en vrouwen onder het regime van Al Shabaab zelfs geen contact mogen onderhouden.

Het verzoekschrift stelt voorts dat verzoekster uiteraard niet kan weten waarom Al Shabaab juist in juni 2014 besliste om haar familie lastig te vallen. Zij vermoedt dat D. zich eind 2013 aansloot bij Al Shabaab en haar echtgenoot in 2014 begon te viseren. Verzoekster voert aan dat verweerder niet kan verwachten dat verzoekster op de hoogte is van de exacte beweegredenen van deze terrorist.

Verzoekster verduidelijkt nog dat haar ex-schoonfamilie haar verdacht van de moord op haar echtgenoot, nu haar schoonzus de familie had verteld dat zij gevoelens had voor D..

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neerlegt en zich focust op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.”* Verzoekster haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoeksters district Wadajir vaak getroffen door terroristisch geweld.

Verzoekster voert verder aan dat ook in de internationale pers *“heel wat artikels terug te vinden [vallen] over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing”* toe: *“11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3); 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4); 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5); 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7); 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk*

8); 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9); 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)".

Het verzoekschrift voert aan dat de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en dat deze niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Verzoekster beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat *"de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu [heeft] en niet in staat [is] haar burgers te beschermen tegen het geweld"*. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn. Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Ten slotte voert verzoekster aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *"het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir) wel veilig te noemen valt, quod non"*. Zij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoeksters verwestering, terwijl deze elementen *"door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [worden] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab"*.

In hoofddeorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaarde Somalië te zijn ontvlucht omwille van haar problemen met Al Shabaab lid D. enerzijds en met haar ex-schoonfamilie anderzijds.

2.4. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekster bij haar aankomst in België verklaarde dat zij *“de problemen waarvoor ik vluchtte [vrees] en ik vrees al Shabaab dat ze me zullen doden.”* (vragenlijst CGVS, punt 4). Gevraagd waarom verzoekster denkt dat Al Shabaab haar zou doden, antwoordde zij, *“[m]ijn eerste echtgenoot was een politiemann, ze hebben me een paar keer gezegd om die verrader te verlaten. Uiteindelijk hebben ze hem thuis aangevallen, een aanslag op hem gepleegd. Later kreeg ik een telefoondreigement vanwege mijn werk. Ze hebben me gezegd dat ik de eerste keer ontsnapt ben, maar nu zal ik niet ontsnappen. Op een dag (05/05/2015) was ik samen met drie andere vrouwen, collega’s. We kwamen terug van ons werk en gingen naar huis. Er waren twee gewapende mannen in een auto, ze hebben die voor ons gezet. Ik ben flauwgevalln. Eén van die vrouwen hebben ze gedood en een andere vrouw is gewond geraakt. De derde vrouw is ontsnapt en toen zijn die mannen met de auto gevlucht. Ik heb mee die gewonde vrouw naar het ziekenhuis gebracht en toen heb ik besloten het land te verlaten na die gebeurtenissen, eerst met mijn eerste echtgenoot, en nu deze aanslag. Ik heb besloten het land te verlaten.”* (vragenlijst CGVS, punt 5).

2.5. Het is aldus duidelijk dat verzoekster haar asielrelaas aanpast en aandikt naarmate de procedure vordert. Terwijl verzoekster initieel aanvoert dat zij bedreigd en geviseerd werd door Al Shabaab omwille van haar werk, houdt verzoekster bij het CGVS een heel ander betoog voor waarbij zij verklaarde dat zij Somalië is moeten ontvluchten omwille van haar problemen met D., een Al Shabaab lid die met haar wilde trouwen (CGVS-verslag, p. 8), en omwille van haar problemen met haar ex-schoonfamilie, die verzoekster ervan beschuldigden dat haar echtgenoot door haar toedoen vermoord is (CGVS-verslag, p. 8). Dergelijke essentiële wijzigingen tasten de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas fundamenteel aan nu het niet aannemelijk is dat verzoekster bij de DVZ zou vergeten dat D., die haar man vermoord had, haar onder druk zette om met hem te huwen, en evenmin haar problemen met haar schoonfamilie zou vergeten te melden, indien deze feiten waarachtig waren.

2.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster haar asielaanvraag in volle vluchtelingencrisis in 2015 heeft ingediend, het *“zeer kort”* moest houden tijdens het DVZ-gehoor en telkens onderbroken werd wanneer zij dieper wou ingaan op haar asielrelaas, wijst de Raad er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoekster kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte manier vermeldt. Dit klemmt te meer nu de niet vermelde elementen de kern uitmaken van verzoeksters asielmotieven en dat de problemen met D. enerzijds en de problemen met haar schoonfamilie anderzijds de eigenlijke aanleiding vormden van haar vlucht. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Somalisch en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Dat verzoekster aan het begin van het gehoor bij het CGVS verklaart dat *“[e]r staat op dat AS mij aangevallen heeft maar dat is het niet het zijn de familieleden van mijn overleden man.”* (CGVS-verslag, p. 2), kan dan ook niet verschonen dat zij dergelijk essentieel element bij de DVZ niet vermeldde. Dit klemmt temeer nu verzoekster bij de DVZ nog uitdrukkelijk had gesteld dat zij geen problemen had gekend met medeburgers (vragenlijst CGVS, punt 9).

2.7. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Zo is verzoekster onaannemelijk onwetend over het werk van haar man, wat tevens centraal staat in verzoeksters asielrelaas nu haar man beweerdelijk omwille van zijn werkzaamheden als politieagent vermoord is. Aangaande zijn rang stelde verzoekster vaagweg, *“Het was geen hoge rang het was nogal laag”* (CGVS-verslag, p. 9). Over zijn dagelijkse activiteiten kon verzoekster louter aangeven, *“Dat weet ik niet hij ging naar zijn werk naar het district hij kwam s avonds thuis.”* (CGVS-verslag, p. 9). Verzoekster wist evenmin wie zijn overste was (CGVS-verslag, p. 13). In het verzoekschrift wordt uitgelegd dat verzoekster als vrouw dergelijke vragen niet stelde aan haar echtgenoot en enkel weet dat hij als politiemann werkte. Dit betreft echter een blote bewering welke haar incoherente verklaringen aangaande de reden waarom haar echtgenoot vermoord werd niet kan verschonen. Bovendien is het redelijk te veronderstellen dat verzoekster op de hoogte is van elementaire gegevens aangaande het werk van haar man – zoals zijn rang, de naam van zijn baas, ... – met wie zij sinds 2010 getrouwd was (CGVS-verslag, p. 8).

Indien verzoekster niet gedetailleerd over het werk van haar echtgenoot moet zijn, dan kan wel verwacht worden dat ze desgevallend met anekdotes en dagelijkse gebeurtenissen, de waarachtigheid van haar

beweringen kan aantonen. Dit is niet het geval en verzoekster blijft bij een loutere bewering dat haar man als politieagent werkte waaraan geen geloof kan worden gehecht.

2.8. Ook omtrent de redenen waarom verzoeksters man vermoord werd, legt zij inconsistente verklaringen af. Zo gaf verzoekster initieel aan, *“In het begin wist ik dat niet tot deze man mij contacteerde en zei dat mijn man ene afvallige was. Ik ga ervan uit omdat hij een politieagent was hebben ze hem vermoord.”* (CGVS-verslag, p. 8), maar stelde even later, *“Deze man die me belde zei dat mijn man ene murtid was hij moest in ieder geval uit mijn leven nu dat mijn man de murtid vermoord werd kon hij mij terug hebben.”* (CGVS-verslag, p. 9) en vervolgens, *“Dat is wat hij mij verteld heeft hij wilde mijn man uit de weg ruimen om mij terug te krijgen eerst wist ik het zelf ook niet.”* (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoekster geen eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de reden van de moord op haar man tast aldus de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder aan nu kan verwacht worden dat verzoekster dergelijke bedreigingen zwaarwichtig vond en besprak met haar familie.

2.9. Daarnaast legt verzoekster oppervlakkige verklaringen af aangaande D., hoewel hij in verzoeksters wijk geboren was en tevens haar buurman was (CGVS-verslag, p. 10). Verzoekster kon over D. slechts stellen, *“Een jonge man bij ons in de wijk voorheen had hij niet zoveel te doen en voetbalde hij graag. Op straat sprak hij me aan dat hij me nodig had. (...) Zijn familie waren burens van ons”* (CGVS-verslag, p. 12). Dat verzoekster dermate weinig en vaag kan vertellen over D., wie zij naar eigen zeggen haar hele leven kende, haar man vermoord heeft en de aanleiding van verzoeksters vlucht uit haar land van herkomst uitmaakt, is bezwaarlijk ernstig. Immers opnieuw kan vastgesteld worden dat verzoekster bij loutere beweringen blijft die niet zijn ingebed in haar eigenlijke sociale en familiale leven.

Waar het verzoekschrift nog stelt dat verzoekster slechts weinig informatie over D. kan geven omdat, hoewel zij in dezelfde buurt wonen, zij niet zo dichte vrienden waren en mannen en vrouwen onder het regime van Al Shabaab zelfs geen contact mogen onderhouden, blijft ze bij loutere beweringen. Immers verzoekster woonde in Mogadishu dat Al Shabaab niet langer onder controle had na 2011 (zie §§ inzake de subsidiaire beschermingsstatus). Dergelijke verklaring kan bovendien niet weerhouden worden, nu verzoekster zelf nog stelde dat D. haar aansprak op straat (CGVS-verslag, p. 10) en dus redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoekster meer informatie over D. zou kunnen geven. Dat zij zich beperkt tot enkele algemeenheden aangaande iemand die zij reeds haar hele leven kent, ondergraaft de echtheid van haar beweringen aangaande deze persoon.

2.10. Verzoekster kan evenmin aannemelijk maken waarom D. zowel haar als haar echtgenoot plots lastig viel. De enige reden die verzoekster kon aangeven bestond eruit dat D. eind 2013 lid van Al Shabaab geworden was (CGVS-verslag, p. 10). Gevraagd of verzoekster nog andere Al Shabaab leden uit de buurt kende, antwoordde verzoekster negatief (CGVS-verslag, p. 13). De Raad kan dan ook niet inzien hoe verzoekster weet dat D. bij Al Shabaab hoort. Verzoeksters uitleg – dat Al Shabaab leden onbekend zijn en verzoekster het slechts weet van D. omdat zij deze persoonlijk kent (CGVS-verslag, p. 13-14) – weet niet te overtuigen, nu verzoekster verklaarde dat de hele wijk ervan op de hoogte was dat D. zijn zus vermoord had (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoekster D. persoonlijk kent, doet aldus niet ter zake. Dergelijke ongerijmde verklaringen ondergraven verzoeksters asielrelaas verder.

2.11. Aangaande de problemen die verzoekster met haar schoonfamilie zou hebben, merkt de Raad vooreerst op dat, gezien verzoekster noch het profiel van haar echtgenoot, noch de reden waarom hij vermoord is, noch haar problemen met D. aannemelijk kan maken, evenmin geloof kan gehecht worden aan haar problemen met haar schoonfamilie. Gevraagd waarom verzoeksters schoonfamilie haar zou verdenken van de moord op haar man, geeft verzoekster aan dat haar schoonfamilie haar niet graag heeft en dat haar schoonzus het misschien allemaal verkeerd begrepen had (CGVS-verslag, p. 11). Dergelijke magere uitleg kan geenszins aannemelijk maken dat verzoeksters schoonfamilie verzoekster werkelijk zou willen vermoorden.

2.12. Aangezien de problemen met D. enerzijds en de problemen met verzoeksters schoonfamilie anderzijds de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en verzoekster niet in staat is deze problemen aannemelijk te maken, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoeksters asielmotieven.

2.13. De bij aanvullende nota van 7 juni 2017 gevoegde badge als *“bewijs dat haar echtgenoot destijds bij de politie werkte”* kan voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen.

Vooreerst is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoeksters verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de

louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

Verder dient worden opgemerkt dat de badge bezwaarlijk een origineel document is, nu het duidelijk is dat zowel de voor- als achterkant van de badge een kleurenprint is van een eerder ingescande kaart. Zo zijn de randen van de ingescande kaart nog zichtbaar en werden de afbeeldingen scheef afgeprint. Het is aldus duidelijk dat verzoekster de schijn van een origineel document heeft trachten op te wekken, door een reeds ingescande badge in kleur af te printen en vervolgens te plastificeren. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat de badge via DHL uit Somalië verzonden werd, verandert niets aan deze vaststellingen.

Ook verklaarde verzoekster dat haar man sinds 2009 begon te werken als politieagent (CGVS-verslag, p. 8), hetgeen niet strookt met de uitgiftedatum van 5 mei 2008 van de beweerde badge van verzoeksters echtgenoot.

2.14. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.18. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.19. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen

opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.21. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.22. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin

burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.25. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's.

Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of

flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.28. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.29. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie - *“Artikel van ‘HLN’, dd. 11 december 2016”; “Artikel van ‘HLN’, dd. 2 januari 2017”; “Artikel ‘De Standaard’ dd. 2 januari 2017”; “Artikel ‘HLN’ dd. 25 januari 2017”; “Artikel ‘Al Jazeera’, Januari 2017”; “Artikel ‘HLN’ dd. 19 februari 2017”; “Artikel ‘Al Jazeera’ 20 februari 2017”; “Artikel ‘The Guardian’ dd. 25 januari 2017”; “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is, dan wel niet meer actueel, of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Bovendien blijkt uit deze artikelen niet dat de situatie van tijdens de verslagperiode van de COI Focus verslechterd is, maar liggen deze incidenten net in de lijn van bovenstaande motivering. Zo wordt de zelfmoordaanslag vlak bij de toegang tot de belangrijkste haven van Mogadishu aangehaald in een artikel van HLN (Het Laatste Nieuws) van 11 december 2016. Op 2 januari 2017 schrijft HLN over een dubbele aanslag met bomauto's waarbij enerzijds een hotel dat vooral bij westerlingen populair is en anderzijds de militaire basis van de Afrikaanse Unie, het doelwit was. Ook De Standaard rapporteert op 2 januari 2017 over de bomauto aan het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie. Het Daya Hotel, dat vlak bij het parlamentsgebouw ligt en populair is bij regeringsfunctionarissen en ondernemers, werd eveneens getroffen door een dubbele bomaanslag en werd vervolgens bestormd, zo schrijven HLN en The Guardian op 25 januari 2017. Bovenstaande informatie vermeldt verder dat op 19 februari 2017 een autobom aan een drukke markt in Mogadishu 35 doden tot gevolg had. Omdat er geen regeringsgebouwen, militaire kwartieren of andere terroristische doelwitten aanwezig waren, was de aanslag volgens de politie mogelijks niet op de markt gericht, maar explodeerde de bom te snel. Ook Al Jazeera bericht op 20 februari 2017 over voornoemde bomaanslag op de drukke markt. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.30. Waar verzoekster stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir)”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van bijna twee jaar, verzoekster vervreemd zou zijn van haar leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoekster op deze tijd dermate ingeburgerd is dat zij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.31. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.32. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.33. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.34. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.35. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK